

denne Sag, ikke ogsaa skulde have været ivrig for at komme til netop paa dette Omraade at føre an. Det ønsker jeg at slaa fast. For at karakterisere det ærede Medlems Politik og Taktik, skal jeg kun minde om, at det ærede Medlem for Stege (Bojsen) under Finanslovens første Behandling endogsaa maatte bønligt anmode Indenrigsministeren om ikke at komme ind paa dette Spørgsmaal. Og hvorfor? Fordi dette ærede Medlem (Neergaard) absolut vilde være første Sprøjte der. Naar det ærede Medlem kommer med noget fornuftigt, skal intet afholde mig fra at følge ham. Men jeg og min Partifælle var jo kun to Medlemmer i Fællesudvalget af det Flertal, som var med det ærede Medlem paa dette Punkt. Det er efter min Mening ret betegnende, at det ærede Medlem, som er vor Fører, gør en saa ynkelig Figur i Fællesudvalget, som han har gjort, idet han løb fra Statsdrift snarest mulig og sank ned til kun at forlange 60,000 Kr., om hvilket Ministeren højt og lydeligt erklærede, at han dertil stillede de Betingelser, som ere refererede af det ærede Medlem for Kjøbenhavn. Men naar det er saaledes, er der efter min Mening ingen Grund til at give noget videre for disse 60,000 Kr. Kunne vi faa dem, saa lad os tage dem, det kan jo være muligt, at der kan komme noget godt ud deraf, men jeg kan ikke se, at man, naar man skal give noget derfor, skal begynde med at give just disse militære Bevillinger. Dertil synes jeg, at det er for lille en Indrømmelse. Jeg beklager altsaa det ærede Medlems Ledelse og synes, at han fører usselt, idet han kun opnaar noget, der er saa godt som intet. Havde vi fulgt ham paa disse militære Bevillinger, vare vi sikkert nok komne af med dem. Det ærede Medlem maa indrømme mig, at jeg ikke har stemt for en eneste Dre af disse Bevillinger i Fællesudvalget. Hvad jeg her siger til, kom jo ikke til Afstemning. Det var mig i mit første Foredrag om at gøre at hævde, at man maatte staa fuldstændig frit over for Bevillingerne paa § 22, men det skal indrømmes, at der er Forstel paa Bevillingerne paa § 22 og § 26, og at det ærede Medlem begyndte at pille ved de fri Bevillinger paa § 26, var for mig af langt større Betydning end de saa Tujinder paa § 22. Selv om jeg havde stemt for Bevillingen til Militærarbejderne, vilde der dog have været en ikke ringe Forstel, men det ærede Medlem ved jo, at jeg ikke har gjort det, da det ikke kom til Afstemning. Jeg skal slutte med at sige til det ærede Medlem, at jeg for at bruge et ihjst Udtryk, godt kan forstaa, at han og

hans Venner blive „værkelige“, saa snart man begynder at tale om Forliget. Det sætter dem i daarlige Humør, og saa er det, at de begynde at skælde ud og sige, at vi bruge grove Ord....

Formanden (Sofus Høgshøj): Det ærede Medlem maa ikke sige, at Tingets Medlemmer skælde hinanden ud.

Bust: I alt Fald maa jeg vel referere, hvad det ærede Medlem har sagt, nemlig, at jeg skulde have brugt grove Ord over for ham, men at det skulde staa fast alligevel, at det var Forliget, som havde reddet os. Men saa siger jeg, at det ærede Medlem kan roje sig af Forliget, saa meget han vil, eet er en Kendsgerning, og det er, at naar vi staa i denne Sal, netop som vi nu staa i dette Øjeblik, og have kunnet føre den Politik, som vi have ført i denne Vinter, ligger det i, at den danske Vælgerbefolkning — hvem vi alle sammen, som her ere samlede, skyld, at vi sidde i dette Ting — uagtet alle det ærede Medlems Machinationer med vore bestemte politiske Modstandere, Højrepartiet, dog ved Valget den 9de April var imod de herlige Gøder, Forliget havde skabt. Trods det, at vi havde at kæmpe ikke blot med de Herrer, men ogsaa med vore gamle politiske Modstandere, viste det sig, at det danske Folk forstod det ærede Medlems Betsignelse ganske galt — efter hans Mening. Det satte desuagtet et stort Flertal herind, i alt Fald stort nok til at kunne gennemføre en saadan Finanslov som den, der foreligger i Dag, og som ganske vist er langt fra at ramme mine Ønsker, men hvorved vi dog have begyndt for Alvor at erobre Finansloven tilbage for Folketinget. Det, der har været vor Politik, og det, vi have stilet efter, har været, at vi raft og resolut, saglig og politisk ved 2den Behandling bød det, vi vilde give. Det viser sig jo ogsaa, at det i det væsentlige er blevet Resultatet. Saa bryder jeg mig grumme lidt om for mit Vedkommende, at det ærede Medlem bliver lidt gnaven, om jeg saa maa sige, naar vi snakkede om det ærede Medlems Forlig, og at han stænder lidt paa mig og siger, at det er grove Ord. Det danske Folk har dog vist, at det ikke staar paa den Side, hvor det ærede Medlems Betsignelser alene gro, og det forekommer mig, at det er en saadan Kendsgerning, som jeg nok kunde have Grund til at brovte lidt af.

Neergaard: Til det ærede Medlem for Ribe (Bust) skal jeg sige, at jeg har ikke attraaet den Ære, at være hans Fører, paa